

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-114)

Feb (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 91)

வ்யூஹரூபமான ஸங்கர்ஷணனைக் குறிக்கும் திருநாமங்கள் (555 - 562)

555. த்ருட:

நித்யமாக உள்ள திருமேனியில் தானாகவே உபாஸகனை அநுக்ரஹம் செய்யும்விதமாக, வ்யூஹமாக பிரிந்து நிற்கிறான். இப்படிப்பட்ட வ்யூஹ ரூபங்களில் சற்றே ஸ்துலமாக உள்ளவன்.

556. ஸங்கர்ஷண:

இவ்விதம் ஸ்தூலமாக உள்ளவன் யார் என்றால், ஸங்கர்ஷணன் ஆவான். ஸம்ஸாரே சித்சிதோ: ஆத்மநி ஸமம் கர்ஷணாத் ஸமம் கர்ஷம் நயதி - இந்த உலகில் உள்ள சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டையும் எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இன்றி, ஒரே போன்று தனக்கு வசப்படுத்துகிறான்.

557. அச்யுத:

தன்னுடைய நித்யமான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களில் இருந்து எப்போதும் நழுவாமல் உள்ளவன். ச்யவநோத்பத்தியக்தஷு ப்ரஹ்மேந்த்ரவருணாதிஷு யஸ்மாந்ந ச்யவஸே ஸ்தாநாத் தஸ்மாத் ஸங்கீர்த்யஸே அச்யுத: - நான்முகன், இந்த்ரன், வருணன் ஆகிய பலரும் உற்பத்தி மற்றும் நாசம் ஆகிய இரண்டிற்கும் வசப்பட்டவர்களே; ஆனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு இது போன்ற நழுவுதல் இல்லை என்பதால் அச்யுதன் எனப்படுகிறான்.

558. வருண:

பூமி முதலான அனைத்தையும் சூழ்ந்தவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யேநாவ்ருத்தம் கம் ச திவம் மஹீம் ச - யாரால் ஆகாயம், ஸ்வர்க்கம், பூமி ஆகியவை சூழப்பட்டுள்ளனவோ
- தேநதமாவ்ருதம் - யாரால் இவை அனைத்து சூழப்பட்டுள்ளனவோ
- வ்ருடம் வரணை - இதனால் வருணன் எனப்படுகிறான்

559. வாருண:

தன்னை அடைந்த அடியார்கள் பலருடன் கூடியபடி உள்ளவன். கீதையில் (9-29) - தேஷு சாப்யஹம் - அவர்களிடம் நான் உள்ளேன் - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 114)

பூர்வபக்ஷம் - மூலப்ரக்ருதி எனப்படும் ப்ரதானம் என்பதே (உலகின் காரணமாக) கூறப்படுகிறது. எப்படி? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - ஸத் என்ற இது மட்டுமே தொடக்கத்தில் இருந்தது, இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாமல் இது மட்டுமே காணப்பட்டது - என்ற வாக்கியத்தில் உள்ள "இதம் = இது" என்பதன் மூலம் காண்பிக்கப்பட்ட வஸ்துவானது, ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களுடன் கூடிய சேதந வர்க்கத்தினால் அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துவாக உள்ளது என்பதும்; அந்த வஸ்துவே தனது பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் ஆகியவற்றின் மாற்றம் காரணமாக ஆகாசம் போன்றவையாக பரிணமிக்கிறது என்பதும் காண்பிக்கப்பட்டது. காரணமாக உள்ள ஒரு வஸ்துவானது தனது நிலைப்பாட்டின் மாறுதலின் விளைவாக, கார்யமாக உள்ள தன்மையை அடைகிறது. எந்த ஒரு வஸ்துவாக இருந்தாலும், அது எத்தன்மையுடன் கூடியதாக இருந்தாலும், அது காரணப் பொருளாக உள்ளபோது, அதன் கார்யத்தின் அதே பொருள் அதே தன்மையுடன் காணப்படும் (உதாரணமாக பனிக்கட்டி உருகி நீராகும்போது, காரணப் பொருளாக உள்ள பனிக்கட்டியும், கார்யமாக உள்ள நீரும் "குளிர்ச்சி" என்னும் ஒரே தன்மையைக் கொண்டதாகவே உள்ளன). இந்த உலகம் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களுடன் கூடியதாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உலகம் கார்யப்பொருள் என்னும்போது, இதன் காரணப் பொருளாக உள்ள வஸ்துவும் இதே போன்ற மூன்று குணங்கள் கொண்டதாகவே இருத்தல் வேண்டும். ஆகவே இந்த மூன்றும் நிரம்பியதான ப்ரதானம் என்பதே சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்ற வரியில், அனைத்துவிதமான மாறுபாடுகளையும் தன்னுள் இழுத்துக் கொண்ட வஸ்துவாகக் கூறப்பட்டது.

இந்தக் காரணத்தினால்தான், காரணம் மற்றும் கார்யம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே (அவற்றின் தன்மைகளின் அளவில்) எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்றாகிறது. இந்த நிலையில் மட்டுமே - ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்தது ஆகிறது - என்பது பொருந்துகிறது (அதாவது பனிக்கட்டி பற்றி அறிந்தால், நீரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம்). இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் உதாரணமாகக் காட்டப்படும் வஸ்துவிற்கும், அதனை எதற்கு உதாரணமாகக் காட்டுகிறோமோ அதற்கும் பொருந்தாமல் போய்விடும். எது இங்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டது என்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-1) - யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந - ஒரு மண் உருண்டையிலிருந்து - என்று கூறப்படும் வாக்கியம் காண்க. உயர்ந்த ஒரு வஸ்துவே அனைத்திற்கும் காரணம் என்றால், இந்த வரியானது பொருந்தாமல் போய்விடும். ஆகவே உலகின் காரணம் குறித்துப் பேசப்படும் பகுதியில் மஹரிஷி கபிலரால் ப்ரதானமே காரணம் என்று கூறப்பட்டது. மேலும் இப்போது நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிற சாந்தோக்ய உபநிஷத் பகுதியில் ஒரு ப்ரதிஜ்ஞையும், த்ருஷ்டாந்தமும் (உறுதியான விஷயமும், அதற்கான உதாரணமும்) உள்ளதால், இந்தப் பகுதியில் தெளிவான அனுமானம் நிச்சயமாகத் தேறுகிறது (அனுமானம் என்பதற்கு ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, த்ருஷ்டாந்தம், உபநயம், நிகமனம் ஆகிய ஐந்தும் தேவையாகிறது. இங்கு இரண்டு அவயவங்கள் காணப்படுவதால், அனுமானம் தேறுகிறது என்று கருத்து). ஆகவே இந்த அனுமானத்தில் அடிப்படையில், ஸத் என்ற பதம் மூலம், “ப்ரதானம்” என்பதே உலகின் காரணமாக உரைக்கப்படுகிறது என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 114)

ப்ரபத்தியை விதிக்கவேண்டியதில்லை என்னும் வாதத்திற்கான மறுப்பு

மூலம் - ஆனாலும் இப் ப்ரபத்தியாகிற உபாய விசேஷத்தைச் சாஸ்த்ரம் விதிக்க வேணுமோ? லோகத்தில் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ள விரகில்லாதே அழுந்துவான் ஒருவன் அப்போது ஸந்நிஹிதானான ரக்ஷண ஸமர்த்தனைப் பற்றுமாப்போலே தன்னையும் ஈச்வரனையும் ஸித்தபரமான சாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தால் தானே, அவனை சரணமாகப் பற்றானோ? ஆகையால் அகிஞ்சநனுக்குப் பக்தி ஸ்தானத்தில் ப்ரபத்தியை விதிக்கக் கூடாதே என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இதுவும் ஒளசித்யமூலமான அதிவாதம். எங்ஙனையென்னில் - லோகத்தில் ஒருவனை ஒருவன் ஆச்ரயிக்கும்போது இன்னபடியே இவன் இரங்கும் என்னுமிடத்தை ஒரு ப்ரமாணத்தாலே அறிந்து ஆச்ரயிக்குமாபோலே, இங்கும் ஈச்வரனை இன்ன ப்ரகாரத்தாலே இன்ன அதிகாரி பற்றினால் இவனை ஈச்வரன் ரக்ஷிக்குமென்னும் இடம் அறியும்போது கர்த்தவ்யபரமான சாஸ்த்ரமொழிய வேறொரு ப்ரமாணமில்லை. நாம் ஆச்ரயிக்க ரக்ஷிக்குமென்று அநுமாநத்தாலே அறுதியிட்டு ஆச்ரயிக்கில் ஈச்வர தத்தவ ஜ்ஞாநமுடையாரெல்லார்க்கும் இப்படி அநுஷ்டிக்கலாமாகையாலே உபாஸந விதாயக சாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தங்களாம். ஸமர்த்தன் உபாஸநாதிகளைப் பண்ண, அவற்றில் ஸமர்த்தனல்லாதவன் ப்ரபத்தியைப் பண்ணவென்று விசேஷித்து நியமிக்கை அநுமாநத்தால் கடைப்படாது.

விளக்கம் - பக்தியோகத்தைக் கைக்கொள்ள இயலாதவனுக்கு ப்ரபத்தி என்பதை சாஸ்த்ரங்கள் ஏன் விதிக்கவேண்டும்? இந்த உலகில் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாத ஒருவன், ஒரு விபத்தில் சிக்கும்போது, தனக்கு அருகில் உள்ள காப்பாற்றும் சக்தி கொண்ட ஒருவனை, தானாகவே வலியச் சென்று பற்றுகிறான்; இது போன்றே உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகியவை குறித்து எடுத்துக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் தன்னைக் குறித்தும், ஈச்வரனைக்

குறித்தும் அறிந்து தெளிந்த ஒருவன், தானாகவே ஸர்வேச்வரனை சரணம் என்று பற்றமாட்டானோ? இதற்கு ஏன் விதிக்க வேண்டும்? எனவே தன்னிடம் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எந்தத் திறனும் இல்லை என்று தெளிந்த ஒருவனுக்கு பக்திக்குப் பதிலாக ப்ரபத்தியை விதிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லையே என்று சிலர் ஆசேஷபம் செய்யக்கூடும். இந்த வாதம் சரியான காரணத்தைக் கூறி அமைத்துள்ளபோதிலும், ஏற்க இயலாத ஒன்றாகிறது. ஏன்? இந்த உலகில் ஒருவனை மற்றொருவன் ஓர் உதவிக்காக அண்டும்போது, அவன் இவ்விதமாகத் தனக்கு உதவி செய்யக்கூடும் என்பதை தகுந்த சான்றுகள் மூலம் அறிந்த பின்னரே, அவனை அண்டுகிறான் அல்லவோ? இது போன்று ஈச்வரனை எத்தகைய அதிகாரி, எந்த முறையில் பற்றினால், அவனை ஈச்வரனம் ரக்ஷிப்பான் என்று அறிவதற்கு கடமைகளைச் சரிவர உரைக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களைத் தவிர வேறு ப்ரமாணம் ஏதும் இல்லை. இதற்கு ஒரு எதிர்கேள்வி கேட்கலாம் - “நாம் அவனை அண்டினால் அவன் தானாகவே ரக்ஷிக்க மாட்டானோ?” என்று யுகத்தின் அடிப்படையிலே அவனை அண்டலாம் அல்லவோ - என்று கேட்கலாம். ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய ஞானம் கொண்ட அனைவரும் இவ்விதமாக யுகத்தின் அடிப்படையில் அவனை அண்டலாம் என்னும்போது பக்தியோகத்தை விதிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் பயனற்றுப் போய்விடும். தகுதி உள்ளவன் பக்தியோகம் போன்ற உபாயங்களையும், தகுதி இல்லாதவன் ப்ரபத்தியையும் கைக்கொள்ளலாம் என்பதை அநுமானத்தால் அறிய இயலாது.

மூலம் - மற்றுள்ள உபாயங்களில் ஸமர்த்தனன்றிக்கே ஒழிந்தால் அவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணுவதென்று சாஸ்த்ரம் விதியாதபோது முன்பு விதித்த உபாயத்துக்கு அநர்ஹனானபடியாலே அதின் பலத்தை இழக்கும்படியாம். எங்ஙனே என்னில், லோகத்தில் ராஜஸேவாதிகளும் தத்பலங்களும் காணச் செய்தே மாலாகரண தீபாரோபண ஸ்துதி நமஸ்காராதிகளை சாஸ்த்ரநிரபேக்ஷமாக அநுஷ்டித்தால் அபசாரங்கள் வரும்படியிருக்கையாலே பரிகர நியமங்களோடு கூடின பகவத்ஸேவாதி ப்ரகாரங்களும் தத்பலங்களும் நியதங்களாகச் சாஸ்த்ரங்கொண்டு அறிகிறாப்போலே இங்கும் லோகத்தில் ப்ரபத்தியும் தத்பலங்களும் கண்டுபோந்தாலும் ஸதாசார்ய உபதேச ஸாபேக்ஷ மந்த்ரவிசேஷாதிகளோடு கூடின ப்ரபத்திக்கும் பலவிசேஷங்களுக்கும் ஸாத்ய ஸாதந பாவம் சாஸ்த்ரம் கொண்டு அறியவேண்டுகையால் அவ்வோ பலங்களுக்காக ஸ்வாவிசேஷங்களை விதிக்கிறாப்போலே ப்ரபத்தியையும் விதிக்கிறது. இங்ஙனல்லாத போது ராஜஸேவையைப் போலே பகவத் ஸேவையும் விதிக்கவேண்டாதொழியும்; ப்ரபத்திக்கும் ஸதாசார்யோபதேச பூர்வக மந்த்ரக்ரஹணாதிகள் அநபேக்ஷிதங்களாகப் ப்ரஸங்கிக்கும். மந்த்ராத்யநர்ஹர்க்கும் சரண்யவிசேஷ பலவிசேஷாநுபந்தியான அந்யூநாநதிக கர்த்தவ்ய விசேஷத்தினுடைய அத்யவஸாயத்துக்கு அநந்யதா ஸித்தமான அநுமானம் கிடையாது. ஆகையால் ஸபரிகர ஸேவா விசேஷங்கள்போலே ஸபரிகர பரஸமர்ப்பணமும் இங்கு விதேயமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இது தவிர மற்ற பலன்களை விரும்பும் ஒருவன் பக்தியோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாத சூழ்நிலையில் இருக்கக்கூடும்; அவற்றுக்குப் பதிலாக ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளலாம் என்று சாஸ்த்ரங்கள் விதிக்காவிட்டால், அவன் பக்தியோகம் போன்றவற்றையும் செய்ய முடியாமல், அதற்குப் பதிலாக ப்ரபத்தி உள்ளது என்பதையும் அறியாமல் இருந்துவிடுவான்; இதனால் தான் அடைய விரும்பிய பலன்களை இழக்க நேரிடும். இந்த உலகில் அரசர்களுக்கு மாலை ஸமர்ப்பித்தல், தூபதீபங்கள் ஸமர்ப்பித்தல், துதி செய்தல், வணங்குதல் போன்ற செயல்களைச் செய்யும்போது, சாஸ்த்ரங்களில் கூறிய விதிகளுக்கு உட்பட்டே அவற்றைச் செய்யவேண்டும், மீறிச் செய்தால் அபசாரம் ஏற்படும். இது போன்றே ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யங்களைச் செய்யவேண்டிய முறை என்ன, அவற்றின் பலன்கள் என்ன போன்றவற்றைச் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறிந்து கொண்டு செய்யவேண்டும் என்று முன்னர் உரைக்கப்பட்டது. இது போன்று இந்த உலகில் நாம் ப்ரபத்தி மற்றும் அதன் பலன் ஆகியவற்றைக் கண்டபோதிலும், ஆசார்யனிடம் உபதேசமாகப் பெற்ற மந்த்ரங்களுடன் கூடியதான ப்ரபத்திக்கும் அதன் பலன்களுக்கும் இடையே உள்ள கார்ய - காரண ஸம்பந்தம் என்பதை சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகவே அறிய இயலும். ஒரு சில குறிப்பிட்ட பலன்களை அடையும் பொருட்டு செய்யவேண்டிய செயல்களை எவ்விதம் சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறதோ, அது போன்று ப்ரபத்தியும் சாஸ்த்ரம் மூலம் விதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், அரசர்களுக்குச் செய்யும் செயல்களுக்கு எவ்விதம் சாஸ்த்ரங்கள் ஏதும் விதிக்கவில்லையோ அது போன்றே ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களிலும் ஏதும் விதிக்கப்படவில்லை என்றாகும். இதனால், ப்ரபத்திக்கு முன்பாக ஆசார்யனிடம் மந்த்ரங்களைப் பெறுதல் போன்றவையும் அவசியம் இல்லை என்றாகிவிடும். ஒரு சிலர் மந்த்ரங்களைக் கூறும் தகுதி இல்லாதவர்களாக இருக்கலாம்; இவர்கள் சரணமடைவதற்கு ஏற்றவனாகவும், பல குணங்களுடன் கூடியவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் ப்ரபத்தி செய்யலாம்; இதன் மூலம் இவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட பலன்கள் கைக்கூடும்; ஆனால் இதனைச் சரியான வழியில், எதனையும் எதிர்பாராமல், விதிகளுக்கு மீறாமல் செய்யவேண்டும் - இவ்விதம் சிலர் கூறுவதை எந்தவிதமான அநுமானம் மூலமும் நிரூபிக்க இயலாது. ஆகவே, ஸர்வேச்வரனை வழிபடும் முறைகளும், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் விதங்களும் எவ்விதம் அங்கங்களுடன் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதே போன்று, ப்ரபத்தியை அதன் அங்கங்களுடன் சாஸ்த்ரங்கள் விதிப்பதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 70)

226. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும் கண்சோர வெங்குருதியிலும் நண்ணாதவாளவுணரிலும் தேட்டருந் திறல் தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படியிந்த பாகவதவைபவம் ஆப்தவசநங்களில் விசதமாகக் காணலாம் இடங்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்த மிதிஹாஸ புராணங்களிலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக உள்ள பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து நம்பத்தகுந்தவர்களின் வாக்கியங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்றுள்ள இடங்களைக் காண்பிக்க இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவ்வர்த்தம்) என்று - கீழ் விஸ்தரேணோக்தமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. மஹாபாரதத்திலே, “மத் பக்தம் சூத்ர ஸாமாந்யா தவமந்யந்தி யே நரா: நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடர் நராதமா:; சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸ:” இத்யாதியாலும், “நசூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா:; ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே” இத்யாதியாலும், “மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி; பக்தி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா

யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:, நமே பூஜ்யச் சதுர்வேதீ பூஜயந் பக்திவர்ஜித:; ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதாசாஸௌ மத்பக்தச் ச்வபசோபி ய:, தஸ்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” இத்யாதியாலும் பலவிடங்களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்;

விளக்கம் - “இவ்வர்த்தம்” என்பதன் மூலம் கடந்த சூர்ணையில் விரிவாக உரைக்கப்பட்ட பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. மஹாபாரதத்தில் கீழே காண்பிக்கப்பட்டுள்ள பல வரிகளில் பாகவதர்களின் பெருமை கூறப்பட்டுள்ளது:

- மத் பக்தம் சூத்ர ஸாமாந்யா தவமந்யந்தி யே நரா: நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடீர் நராதமா: - எந்த மனிதர்கள் எனது பக்தன் சூத்திரனாக உள்ளதால் அவமானப்படுத்துகிறார்களோ (அல்லது எனது பக்தனைச் சூத்திரனுக்குச் சமானமாக எண்ணியபடி உள்ளார்களோ), அவர்கள் மிகவும் தாழ்ந்தவர்கள் ஆவர்; அவர்கள் கோடிக்கணக்கான வருடங்கள் நரகத்தில் வீழ்வர்.
- சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸ: - என்னுடைய பக்தன் சண்டாளனாகவே இருந்தாலும் அவனை ஞானம் கொண்ட எந்த ஒரு மனிதனும் அவமதித்தல் கூடாது. அவ்விதம் அவமானப்படுத்தினால் அவன் ரௌரவம் என்ற நரகத்தில் விழக்கடவன்.
- நசூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா:, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே - ஸர்வேச்வரனின் அடியார்கள் பிறப்பிலேயே சூத்திரர்கள் என்றபோதிலும், அவர்கள் சூத்திரர்கள் அல்லர், அவர்கள் அந்தணர்களை ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணப்படவேண்டும். ஆனால் ஜநார்த்தனனிடம் பக்தி அற்ற ஒருவன் எந்தப் பிறவியில் பிறந்துள்ளபோதிலும் அவன் சூத்திரனே ஆவன்.

- மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயம்பயர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி; பக்தி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:, நமே பூஜ்யச் சதுர்வேதீ பூஜயந் பக்திவர்ஜித:; ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதாசாஸௌ மத்பக்தச் ச்வபசோபி ய:, தஸ்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் - என்னுடைய அடியார்களிடம் அன்பு; என்னை ஆராதிப்பதில் மகிழ்ச்சி, நானே திருவாராதனம் செய்யப்பட வேண்டியவன்; எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது ஆரவாரம் மற்றும் ஆடம்பரம் இல்லாமை; என் சரிதங்களைக் கேட்பதில் மிகுந்த ஆசை; அவ்விதம் கேட்கும்போது குரல் தழுதழுப்பது, ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகுவது, மயிர்க்கூச்சல் எடுப்பது போன்ற மாற்றங்கள் அடைதல்; எப்போதும் என்னையே நினைத்து த்யானித்தல், என்னை விட்டு வாழ இயலாது என்பதான எட்டுவிதமான பக்தியும் எத்தகைய தாழ்வான ஒருவனிடம் இருந்தாலும் அவன் அந்தணர்களில் உத்தமன், அவனே ஸந்ந்யாஸி, அவனே பண்டிதன் ஆவான். ஆனால் நான்கு வேதங்களை அறிந்துள்ளபோதிலும் என்னிடம் எந்தவிதமான பக்தியும் இன்றி என்னை ஆரதித்தவன் என்றால், அவன் என்னால் விரும்பப்படுபவன் அல்லன். நாய் இறைச்சி உண்பவனாக இருந்தாலும், என்னிடம் ப்ரேமை கொண்டிருந்தால், அவன் எப்போதும் என்னால் விரும்பப்படுபவன் ஆவான். இப்படிப்பட்டவனிடமிருந்து ஞானம் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். என்னைப் போன்றே அவனும் வழிபடத்தக்கவன் ஆவான்.

வ்யாக்யானம் - இதிஹாஸோத்தமத்திலே, “சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:” இத்யாதியாலே - பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமு மிதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலும் - பாகவத மஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதநம் வந்தவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது;

விளக்கம் - இதிஹாஸ உத்தமத்தில் - சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: - ஸர்வேச்வரனுடைய

பக்தன் ஒருவன் சூத்திரனாக உள்ளபோதிலும், வேடனாக உள்ளபோதிலும், சண்டாளனாக உள்ளபோதிலும் அவனை யார் ஒருவன் தாழ்ந்த பிறவியாகப் பார்க்கிறானோ அவன் நரகம் செல்வான் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் பாகவதர்களின் ப்ரபாவம் வெளிப்படை ஆகிறது. மேலும் இதிஹாஸங்களில் பல இடங்களில் பாகவதர்களின் மாஹாத்மயம் குறித்து கூறப்பட்டதைக் கண்டு கொள்க.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே, “மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா:, பத்மகோடி சதேநாபி நசஷமாமி வஸுந்தரே” இத்யாதியாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே, “ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:”. “விப்ராத் த்விஷ்ட்குணயுதாத் அரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம், மந்யே ததர்ப்பிதமநோ வசநே ஹிதார்த்த ப்ராண: புநாதி ஸகலம் நது பூரிமாந:” இத்யாதிகளாலே பாகவத வைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லைங்கத்திலும், “வைஷ்ணவாநாம் விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோராயதநம் மஹத் ஜங்கம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாதி மநீஷிணாம். ய: பச்யதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குடூலஜாதம் ப்ரணமேத் தண்டவத்புவி” இத்யாதியாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம். இப்படி பாகவத மாஹாத்மய ப்ரதிபாதநம் பல புராணங்களிலுமுண்டாகையாலே, அந்தவந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது;

விளக்கம் - ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் - மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா:, பத்மகோடி சதேநாபி நசஷமாமி வஸுந்தரே - என்னுடைய பக்தன் ஒருவன் சண்டாளனாகவே உள்ளபோதிலும் அவனை அவமதிப்பவர்களை நான் பலகோடி கல்ப காலங்கள் ஆனாலும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன் - என்பதன் மூலம் பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் - ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - அரசனே! விஷ்ணுபக்தி கொண்டவர்கள் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும், அவன் அந்தணன் ஒருவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; விஷ்ணுபக்தி அற்ற ஒருவன் உயர்ந்த பிறவியில் பிறந்த ஸந்ந்யாஸி என்றாலும் அவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனே ஆவான் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் - விப்ராத் த்விஷ்ட்குணயுதாத் அரவிந்தநாப

பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம், மந்யே ததர்ப்பிதமநோ வசநே ஹிதார்த்த ப்ராண: புநாதி ஸகலம் நது பூரிமாந: - பத்மநாபன் திருவடிகள் மீது பக்தி இல்லாத ஒருவன் பன்னிரண்டு குணங்களுடன் கூடிய அந்தணன் என்றாலும், அவனைக் காட்டிலும் விஷ்ணுபக்தி கொண்ட நாய் இறைச்சி உண்ணும் சண்டாளன் உயர்ந்தவன் என்றே நான் எண்ணுகிறேன்; இப்படிப்பட்ட சண்டாளன் ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் தனது மனம், வாக்கு, சரீரம், ப்ராணன் பலவற்றுடன் உள்ளான் என்பதால் அவன் அனைத்தையும் தூய்மை ஆக்குகிறான்; அஹங்காரத்துடன் கூடிய அந்தணன் இவ்விதம் எதனையும் தூய்மைப்படுத்துவதில்லை - என்று பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து பல இடங்களிலும் உரைக்கப்பட்டது. லைங்க புராணத்தில் - வைஷ்ணவநாம விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோராயதநம் மஹத் ஜங்கம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாதி மநீஷிணாம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு தனியான சிறப்பு உண்டு; அது என்னவென்றால் அவர்கள் விஷ்ணுவின் இருப்பிடமாக உள்ளனர்; அவர்களில் சிறந்த ஞானம் கொண்டவர்களின் மனம் என்பது நடமாடும் கோவில்கள் என்றே ஆகின்றன - எனப்பட்டது. மேலும் அதிலேயே - ய: பச்யதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குடூலஜாதம் ப்ராணமேத் தண்டவத்புவி - சிறந்த ஒழுக்கம் கொண்டவன், எந்தவிதமான குற்றமும் அற்றவன் என்னுபடி உள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவனாக உள்ளபோதிலும், அவனைக் காண்பவன் அவன் முன்பாக ஒரு தடி போன்று தரையில் விழுந்து வணக்கவேண்டும் - போன்ற பல வரிகளால் பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. இப்படியாக பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து பல புராணங்களில், பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதால், அவற்றை அந்தந்த இடங்களில் காண்க.

வ்யாக்யானம் - இதிஹாஸாதிகளில் உபாத்த வசநங்களிலே பாகவதர்களை ஜந்மநிருபேணந அவமதி செய்தால் வருமநர்த்த விசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களபக்ருஷ்ட ஜாதீயரல்லர் உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயதுல்ய ரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயரிலும் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாத்ருதயா குருக்களுமாய் பரம சேஷியான ஈச்வரனோபாதி பூஜ்யருமாவர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்தவமுள்ளதனையுமீச்வரன் பொறானென்னுமிடமும் கரணத்ரய வ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ராணாதிகளோடு வாசியற பகவத்விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநராயிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்சபாவநரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதயமீச்வரனுக்கு ஜங்கமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக் கண்டால்

தண்டவத் ப்ரணாமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்.

விளக்கம் - மேலே நாம் பார்த்த பலவிதமான இதிஹாஸ புராண ப்ரமாணங்களில் கீழே கூறப்பட்ட பல விஷேஷங்கள் உரைக்கப்பட்டதைக் காண்க:

- பாகவதர்களின் பிறவியைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களைத் தாழ்வாக நினைத்தால் ஏற்படும் தீமை
- பாகவதர்கள் என்று ஆனபோதே அவர்கள் தாழ்ந்தகுலம் அல்லர், அவர்கள் உயர்ந்த குலத்தினர்களுக்கு ஒத்தவர்கள்
- உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்களைக் காட்டிலும் அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்பதால், உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்களும் அவர்களிடம் உபதேசம் பெறுகின்றனர் என்பதால் ஆசார்யர்கள் போன்றும், அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் போன்றும் வணங்கத்தக்கவர்கள் ஆவர்
- அவர்களிடம் செய்யப்படும் அபசாரம் என்பதை காலம் என்பது உள்ளவரை ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான்
- மூன்று கரணங்களையும் (மனம், வாக்கு, சரீரம்), செல்வங்களையும், ப்ராணன் போன்ற அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சமர்ப்பாணம் செய்துவிட்டு, எந்தவிதமான அஹங்காரமும் இல்லாமல் உள்ள இவர்கள், தங்களுடைய தொடுதல் என்பதாலேயே அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்த வல்லவர் ஆவர்
- அவர்களது இதயம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு நடமாடும் கோயிலாகவே உள்ளது
- அவர்களைக் கண்டால் தடி போன்று தரையில் விழுந்து வணங்கவேண்டும்

இப்படியாக இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களில் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - நம்மாழ்வார், “பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும் பிறப்பிடைதோ நெம்மையாளும் பரமர்” என்று தொடங்கி - பகவத்குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமக்கு சேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில், “யவரேலுமவர்கண்டர்”, “கும்பி நரகர்களேத்துவரேலு மவர் கண்டர்”, “எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்” என்று ஜந்மாதிகளாலெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாத் யபிமாநமில்லாதவர்கள் கிடர் நமக்கு மிகவுமுத்தேச்யரென்றருளிச்செய்த “பயிலுஞ் சுடரொளியிலும்”, “கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்லால் வியன் மூவுலகு பெறினும் விடுமா நென்பதென் னந்தோ” என்று தொடங்கி - பாகவதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்யரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்ம வ்ருத்தாதி விபாகமின்றிக்கே, “சயமே யடிமை தலைநின்றார்”, “அவனடியார்”, “மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள்”, “கோதிலடியார்”, “நீக்கமில்லாவடியார்” என்று - பகவத் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே யவர்களுக்கு நிருபகமாக வருளிச்செய்த ”நெடுமாற் கடிமையிலும்”;

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-7-1) - பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும் பிறப்பிடைதோ நெம்மையாளும் பரமர் - என்பது தொடக்கமாக ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டவர்களான பாகவதர்களே தனக்கு எஜமானர்கள் என்பதை அருளிச் செய்கிறார். அப்போது (3-7-1) - யவரேலுமவர்கண்டர் - என்றும், (3-7-8) - கும்பி நரகர்களேத்துவரேலு மவர் கண்டர் - என்றும், (3-7-9) - எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் - என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக ”பயிலும் சுடரொளி” என்று திருவாய்மொழி மூலமாக, பிறவி போன்ற பலவற்றாலும் ஒருவன் எத்தனை தாழ்ந்தவன் என்றபோதிலும், தொண்டுகள் செய்வதற்குத் தடையாக வரக்கூடிய பிறவி- ஞானம்-ஒழுக்கம் என்பதால் ஏற்படக்கூடிய கர்வம் மற்றும் அஹங்காரம் அற்றவர்கள் அல்லவோ நமக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் - என்றார். அடுத்து தனது திருவாய்மொழியில் (8-10-1) - கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்லால் வியன் மூவுலகு பெறினும் விடுமா நென்பதென் னந்தோ - என்பது தொடக்கமாக பாகவதர்களே, தான் சென்று அடையக்கூடியவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் - என்பதை அருளிச்செய்தார். அந்தத் திருவாய்மொழியில் பிறவி, ஒழுக்கம் போன்றவற்றில் வேறுபாடுகள் காணமல் (8-10-2) - சயமே யடிமை தலைநின்றார் - என்றும், (8-10-

7) - அவனடியார் - என்றும், (8-10-8) - மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள் - என்றும், (8-10-8) - கோதிலடியார் - என்றும், (8-10-10) - நீக்கமில்லாவடியார் - என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக “நெடுமாற்கடிமை” என்னும் திருவாய்மொழி மூலமாக - ஸர்வேச்வரனின் அழகு போன்ற தன்மைகளில் ஈடுபட்டு, தங்களை மறந்திருக்கும் நிலை என்பதே அவர்களுக்கு அடையாளம் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - திருமங்கையாழ்வார், “தண்சேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலார்” என்று தொடங்கி - அர்ச்சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்ய ஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களையொரு சஷண காலமும் பிரிய சஷமனல்லேன், அவர்களுக்கென் ஹ்ருதயம் தேனூறி யெப்பொழுதுமினியதாகா நின்றது, அவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலே கண்டிகோளே யென்னுடைய மனோ த்ருஷ்டிகள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சாலே நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கு மஞ்சவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள் விஷயத்திலே யிழிகிறபடி கண்டிகோளே என்று இப்படியருளிச் செய்கிறவிடத்தில், ஜந்மாதி ப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த “கண்சோர வெங்குருதியிலும்”; “கடன்மல்லைத் தலசயன மாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே” என்று - ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளை யுடையராகவுமாம், திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள் நின்ற நிலைகளிலே ப்ரமாணம் காட்டாதே நம்மைக் காரியங்கொள்ள வுரியாரென்று தொடங்கி, “ஞானத்தினொளியுருவை நினைவா ரென்னாயகர்”, “அவரெங்கள் குலதெய்வமே” என்று - உகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணரா யிருக்குமவர்களே நமக்கு சேஷிகள் என்றருளிச் செய்த “நண்ணாதவாளவுணரிலும்”;

விளக்கம் - அடுத்து திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் (7-4-1) - தண்சேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலார் - என்று தொடங்கும் ஒன்பது பாசுரங்களில் கூறியதை இங்கு காண்பிக்கிறார். ஸர்வேச்வரனின் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியில் ஈடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே எனது தலையின் மீது இருக்கத்தக்கவர்கள்; எப்போதும் த்யானிக்கத் தக்கவர்கள்; நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கைங்கர்யச் செல்வம் கொண்டவர்கள்;

அவர்களை ஒரு நொடிப்பொழுது கூட என்னால் பிரிய இயலாது; அவர்களுக்காக எனது மனம் தேன் ஊறி எப்போதும் இனிமையாகவே இருக்கிறது; அவர்களைக் கண்டவுடன் எனது மனமும் கண்களும் இன்பம் அடைவதைப் பார்த்தீர்களா; என்னுடைய அன்பு என்பது அவர்கள் பக்கம் மட்டுமே நிற்கிறது; அவர்களை உள்ளத்தால் நினைத்தாலே போதுமானது, அதன் பின்னர் யமனைக் கண்டும் பாவங்களைக் கண்டும் அச்சம் கொள்ளவேண்டாம்; எனது இதயம் அவர்கள் விஷயத்தில் இப்படியாக ஈடுபட்டு நின்றதைப் பார்த்தீர்களா? - என்று அருளிச்செய்கிறார். ஆக பெரியதிருமொழி (4-7-1) - கண்ணோர வெங்குருதியிலும் - என்பதில் பிறவி உள்ளிட்ட பலவற்றால் வேற்றுமை இல்லாத பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து அருளிச்செய்கிறார். அடுத்து பெரியதிருமொழி (2-6-2) - கடன்மல்லைத் தலசயன மாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே - என்று எப்படிப்பட்ட பிறவிகளில் பிறந்துள்ளபோதிலும், அவர்கள் எப்படிப்பட்ட ஒழுக்கம் போன்றவற்றை உடையவராக இருந்தாலும், திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனம் என்னும் திவ்யதேசத்தை எண்ணுவார்கள் என்றால், தாங்கள் உள்ள நிலை எதுவாக இருந்தாலும், எந்தவிதமான அடிமைத்தன ஓலை ஆதாரத்தையும் காண்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி, நம்மை ஏவி, தங்களுடைய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் தகுதி படைத்தவர்கள் - என்று தொடங்குகிறார். மேலும் பெரியதிருமொழி (2-6-3) - ஞானத்தினொளியிருவை நினைவா ரென்னாயகர் - என்றும், (2-6-4) - அவரெங்கள் குலதெய்வமே - என்றும் கூறுவதன் மூலம் திவ்யதேசங்களின் மீது மிகுந்த அன்புடன் உள்ளவர்களே தமக்கு எஜமானர்கள் என்று உணர்த்தினார். இதனைப் பெரியதிருமொழி (2-6) - நண்ணாதவாளவுணர் - என்பதில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், “மெய்யடியார்கள் தம் மீட்டங் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவது”, “தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பேறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவது” இத்யாதிகளாலே தம்முடைய பாகவத ப்ரேம ப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஐந்மாத் யுத்கர்ஷாபகர்ஷ ப்ரஸங்கமின்றியே பகவத் பக்தி பாரவச்யமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த “தேட்டருந் திறல் தேனிலும்”;

விளக்கம் - அடுத்து ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பெருமாஸ்திருவாழி (2-1) - மெய்யடியார்கள் தம் மீட்டங் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவது -

என்றும், (2-2) - தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பேறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவது - என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் மூலம் பாகவதர்களின் மீது தனக்கு இருந்த ப்ரேமையின் மிகுதியை உணர்த்தினார். அப்போது பிறவி போன்றவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வு ஏதும் கூறாமல், ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட பக்தியின் மூலம் பரவசப்பட்ட நிலையில் உள்ளதே அவர்களது அடையாளம் என்று (2-2) - தேட்டரும் திறல் தேனிலும் - என்பதில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயநிஷ்டர்பக்க லீச்வரனுக்குண்டான வுகப்பை யருளிச்செய்த “மேம்பொருள்” என்கிற பாட்டுக்கு மேலில் - எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களே யாகிலும், மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையராகில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவாஹ்ய ரென்றும், ஜந்மத்தாலே வந்த தண்மையே யன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வருத்தமுடையாரு மிந்த ஜ்ஞாந நிஷ்டராகில் அந்த துஷ்க்ருத பலமநுபவியாரென்றும், தங்களுக்கு ஜந்ம வருத்தாதிகளால் வரும் குறையில்லாமையே யன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தால் பரிசுத்தராம்படியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஜந்ம வருத்தாதிகளால் குறைய நின்றேயிந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாந விதுரராய் ஜந்ம வருத்தாதிகளா லுயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாந தாந ப்ரதிக்ரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்ம வருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவர்கள் ஜந்ம வருத்தாதி வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை பகவத் ப்ரபாவத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்தி பண்ணாதே கர்ம நிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித் தாழ நினைத்தார்களாகில் அந்த க்ஷணத்திலே யவர்கள் கர்மசண்டாளராவ ரென்றும், இப்படி ப்ரஸாதித்த வர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக் ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்ற பின்பு சொல்ல வேணுமோ வென்று அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும், (விசதமாகக் காணலாம்) என்றது - ஸம்சய விபர்யயமற தர்சிக்கலாமென்றபடி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை (38) - மேம்பொருள் - என்ற பாசுரத்தில் த்வயமந்த்ரத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டு உள்ளவர்கள் மீது ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு ஏற்படுகின்ற மகிழ்வை அருளிச்செய்தார்.

அந்தப் பாசுரத்தைத் தொடர்ந்து உள்ள ஆறு பாசுரங்களில் கீழே உள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார்:

- எத்தனை தாழ்ந்த பிறவியில் பிறந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும் அவர்கள் “மேம்பொருள்” என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ஞானத்தில் நிலையாக நின்றால், ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் துளசியைத் தனது தலையால் ஏற்கிறானோ அது போன்று இவர்களும் அவன் தனது தலையால் தாங்கும்படியான தகுதி கொண்டவர்கள்
- பிறவி மூலம் ஏற்பட்ட தாழ்வு மட்டும் அல்லாமல், ஒழுக்கம் காரணமாகவும் தாழ்வுடன் ஒருவர் இருக்கலாம். அவரும் மேலே கூறப்பட்ட ஞானத்தில் நிலை நின்றால் தீய வினைகளின் பயனை அடையமாட்டார்.
- தங்களுக்கு பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி சிலர் இருக்கக்கூடும். அவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட ஞானத்தை அடைந்தவர்கள் என்றால், தங்களுடன் கூடிய ஸம்ஸாரிகள், தாங்கள் உண்டு மீதம் வைத்துள்ள உணவை உட்கொண்டாலே தூய்மையாகும்படியான உயர்த்தியை உடையவர்கள் ஆவர்.
- பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் தாழ்ந்த ஒருவர் இந்த ஞானத்தில் நிலை நிற்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள், இத்தகைய ஞானம் இன்றி, பிறவி மற்றும் ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்தவர்களால் ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் ஆராதிக்கப்படுவானோ அது போன்று ஆராதிக்கப்படும் தகுதி கொண்டவர்கள் ஆவர்; அவர்களிடமிருந்து அனைவரும் உபதேசம் பெறலாம்.
- ஒரு சிலர் பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் மேன்மை பெற்றதுடன், இத்தகைய ஞானத்திலும் நிலையாக நிற்கக்கூடும். அவர்கள் - பிறவி மற்றும் ஒழுக்கத்தால் சிறப்பின்றி, இந்த ஞானத்தை மட்டுமே கொண்டவர்களுக்கு, ஸர்வேச்வரனின் பெருமை காரணமாக ஏற்பட்ட அவர்களது சிறப்பை அறியாமல், அவர்களுக்குக் கர்மம் காரணமாக உண்டான தாழ்வை மட்டுமே எண்ணி, அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் - என்று எண்ணக்கூடும். இவ்விதம் எண்ணியபோதே அவர்கள் சண்டாளர்கள் ஆகின்றனர்.

- இவ்விதம் கூறப்பட்டவை அனைத்தும் நிச்சயமாக நடக்கும் என்பதை, நான்முகன் போன்றவர்களுக்குக் கூடக் கிட்டாத அரிய பேற்றை, விலங்காகப் பிறந்த கஜேந்திரன் அடைந்ததைக் கண்ட பின்னரும், தனியாகக் கூறவும் வேண்டுமோ - என்றார்.

"விசதமாகக் காணலாம்" என்றால் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல் காணலாம் என்று பொருள்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 80)

1.6.4 அணங்கென வாடுமெ னங்கம்

வணங்கி வழிபடு மீசன்

பிணங்கி யமரார் பிதற்றும்

குணங்கெழு கொள்கையி னானே.

பொருள் - தெய்வ ஆவேசம் வந்தது போன்று ஆடியபடி உள்ள என்னுடைய சரீரம், வணங்கி ஆராதிக்கும்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால் - அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களாகிய நித்யஸூரிகள், அவனது குணங்களை தாங்கள் தாங்கள் அனுபவித்த விதத்தை "நான் முதலில் கூறுவேன், நான் முதலில் கூறுவேன்" என்று தங்களுக்குள் விவாதம் செய்தபடி பிதற்றுகின்ற எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன் ஆவான்.

அவதாரிகை - தம்முடைய மனோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கல் உண்டான ப்ராவண்யம் காதாசித்தமாய் விடுகையன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளைப்போலே யாத்ரையானபடி சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - தன்னுடைய மனம், சொல் மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றுக்கும் அவன் பக்கம் ஏற்பட்ட காதல்பெருக்கு என்பது குறித்து கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். இங்கு அப்படிப்பட்ட காதல்பெருக்கானது ஒரு காலகட்டத்தில்

தோன்றி, வேறு ஒரு காலத்தில் மறைந்துவிடுவது என்று இல்லாமல், நித்யஸூரிகள் போன்று எப்போதும் நிலைப்பதை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அணங்கென ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும் ஈசன் பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினான்" கிடர் என்னுதல்; "பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினானான ஈசனை அநுபவித்து, அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும்" என்னுதல்; தைவாவிஷ்டம் என்னலாம்படி ஆடுகிற என் அங்கம், வணங்கி அதுதானே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படியிருக்கிற ஈசன்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள பதங்களை இரண்டுவிதமாக வரிசைப்படுத்திக் கொண்டு, இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்வது உண்டு. முதல் வரிசையில் - அணங்கென ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும் ஈசன் பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினான் - என்று கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் கொண்டால் மேலே பாசுரத்தினைத் தொடர்ந்து கூறப்பட்ட பொருள் ஏற்படுகிறது. "குணம் கெழு கொள்கையினான்" என்றால் உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் வந்து சேர்வதற்கு இருப்பிடமாக உள்ளான் என்று பொருள். இரண்டாவது வரிசையில் - பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினானான ஈசனை அநுபவித்து, அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும் - என்று படிக்கவேண்டும். இவ்விதம் கொண்டால் - தாங்கள் தாங்கள் அநுபவித்த அவனது குணங்களை "நான் முந்தி, நான் முந்தி" என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் தங்களுக்குள் விவாதம் செய்தபடி உள்ளனர்; இப்படிப்பட்ட குணங்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை, தெய்வ ஆவேசம் வந்தது போன்றுள்ள எனது சரீரம் வணங்கி வழிபடும் - என்று பொருள் உரைக்கலாம். அரும்பத உரையில் - பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினானான ஈசனை, என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும், அணங்கு என ஆடும் - என்று மூன்றாவது வரிசை கூறப்பட்டது. இதன்படி ஸர்வேச்வரனை எனது சரீரம் வணங்கி வழிபடும்; அதன் காரணமாக ஆவேசம் வந்தது போன்று ஆடும் - என்பதாகும். அதாவது தெய்வ ஆவேசம் வந்ததோ என்று கூறலாம்படியாக ஆடுகின்ற எனது சரீரம் அவனை வணங்கி, அதுதானாகவே அவன் பின்னே எப்போதும் நின்றபடி இருக்கின்றவாறு செய்யும் ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (பிணங்கி அமரர் பிதற்றும்) தாந்தாம் அனுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லப்படிக்கு, எதிரி சொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகை. தாந்தாம் அகப்பட்ட குணங்களைச் சொல்லி, “நான் முந்துறச்சொல்ல, நான் முந்துறச்சொல்ல” என்று பிணங்கி நித்யஸூரிகள் ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடுகிற குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆசிரயமானவன். ரத்நாகரம் போலே குணங்கள் சேருகைக்கு ஆசிரயமாயுள்ளானென்னுதல்; இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக உடையவன் என்னுதல். ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் படுகிற பாடு என்னுடைய கரணங்களுக்கும் உண்டாகாநின்றது கிடீர் என்கிறார்.

விளக்கம் - (பிணங்கி அமரர் பிதற்றும்) - ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளிடையே இது போன்ற விவாதம் ஏற்படுமோ - என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது ஒவ்வொரு நித்யஸூரியும் தான் அனுபவித்த அவனது குணத்தின் மேன்மை பற்றி உரைக்க எண்ணுவார்; ஆனால் அதனை மறந்து தனது எதிரே நிற்பவர் எந்தக் குணத்தின் உயர்த்தியைக் கூறுகிறாரோ அதனைக் கூறியபடி நிற்பார் என்று கருத்து. தாங்கள் எந்தக் குணத்தில் ஈடுபட்டு அவனிடம் சிக்குண்டு நிற்கிறார்களோ அந்தக் குணத்தை உரைத்தபடி, “நான் முதலில் உரைப்பேன், நான் முதலில் உரைப்பேன்” என்று தங்களுக்குள் விவாதம் ஏற்பட்டு நிற்கின்றனர். ஜூரம் ஏற்பட்டவர்கள் போன்று பிதற்றியபடி உள்ளனர். மேலும் ஒரு குணம் பற்றி உரைக்க எண்ணும்போது, வேறொரு குணம் பற்றி உரைப்பார்கள். இப்படியாக அவர்களைத் தடுமாற வைக்கும்படியாகப் பல குணங்கள் வந்து சேர்வதற்கு ஏற்ற கொள்கலமாக உள்ளவன் என்கிறார். கடல் போன்று குணங்கள் வந்து சேர்வதற்கு ஏற்ற இருப்பிடமாக உள்ளவன் என்கிறார். இப்படிப்பட்ட பல குணங்களும் வந்து சேர்வதற்கு ஏற்றபடியான ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்று கருத்து. ஆக அனைத்தும் அறிந்தவர்களான நித்யஸூரிகள் எவ்விதம் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் தவிக்கிறார்களோ அது போன்ற நிலை என்னுடைய மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகியவற்றுக்கும் ஏற்பட்டது என்கிறார்.

1.6.5 கொள்கைகொ ளாமையி லாதான்

எள்க லிராக மிலாதான்
 விள்கைவிள் ளாமை விரும்பி
 உள்கலந் தார்க்கோ ரமுதே

பொருள் - ஒருவனிடம் உள்ள குணங்களை ஆராய்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல், ஒருவனிடம் குணங்கள் இல்லை என்று அவனை ஏற்காமல் தள்ளுதல் ஆகிய தன்மைகள் இல்லாதவன்; கைவிடுதல் என்பதற்குக் காரணமான வெறுப்பு, ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்கு காரணமான விருப்பு ஆகிய இரண்டும் இல்லாதவன்; மற்ற பலன்களை அடையவேண்டும் என்று எண்ணி தன்னை விட்டு அகன்று செல்லுதல் என்பதையும், எந்தப் பலனையும் எதிர்பாராமல் தன்னை மட்டுமே எண்ணியபடி தன்னை விடாமல் இருத்தல் என்பதையும் ஆராய்ந்து தன்னுள் கலந்தவர்களுக்கு அமிர்தம் போன்று உள்ளவன் ஆவான்.

அவதாரிகை - திரியட்டும் தாம் அதிகரித்த கார்யத்திலே போந்து, ஸர்வேச்வரன், தன் பக்கலிலே சிலர் வந்து கிட்டினால் “இவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவர்களோ? நம்மையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுவர்களோ?” என்று ஆராய்ந்து, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினவர்களுக்குத் தானும் நிரதிசய போக்யனாயிருக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியின் முதல் இரண்டு பாசுரங்கள் மூலம் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினார். அப்போது அவன் பக்கம் இவரது மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகியவை மிகவும் ஈடுபட்டு நிற்க, தனது மனதிற்கு உபதேசம் செய்யும் பொருட்டு அடுத்த இரண்டு பாசுரங்களை அருளிச்செய்தார். இப்போது மீண்டும், தான் முதலில் தொடங்கிய “மற்றவர்களுக்கு உபதேசம்” என்னும் செயலில் இறங்குகிறார். தன்னுடைய பக்கம் வந்து நிற்பவர்களைக் காணும் ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியதான மற்ற பலன்கள் கிட்டியவுடன் நம்மைவிட்டு அகன்று விடுவார்களா? அல்லது நம்மைப் பெறுவது என்பதே தங்களுடைய பயன் என்று எண்ணி இருப்பார்களா?”, என்று எண்ணுகிறான். அவனைப் பெறுவதே பயன் என்று இருப்பவர்களுக்குத் தானும் எல்லையற்ற இனிமையை அளிப்பவனாக உள்ளான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்கை கொளாமை இலாதான்) “இவன் ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் உயந்தானொருத்தன், இவனை அந்தரங்கவ்ருத்தி கொள்வோம்; இவன் அவற்றால் தாழ்ந்தானெருவன், இவனைப் புறந்தொழில் கொள்வோம்” என்னுமவை இல்லாதான். வ்ருத்தி கொள்ளும்போது இல்லையாகில், திருவுள்ளத்தாலேதான் நினைத்திருக்குமோ? என்னில், (எள்கல் இராகம் இலாதான்) திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான். “ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன்” என்றவிடம் ஸ்வீகார ஸமயத்தில் குறை பாரான் என்றது. இங்கு பரிமாற்றத்தில் தரமிட்டுக் கொள்ளான் என்கை.

விளக்கம் - (கொள்கை கொளாமை இலாதான்) - இந்த மனிதன் தன்னுடைய பிறவி, செயல்கள் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் மிகவும் உயர்ந்தவனாக உள்ளான், ஆகவே நம்முடைய அந்தரங்கமான கைங்கர்யத்திற்கு இவனை ஏற்றுக்கொள்வோம்; அந்த மனிதன் இவற்றால் தாழ்ந்தவனாக உள்ளான், ஆகவே அவனை நம்முடைய புறத் தொழில்கள் செய்யும்படி வைத்துக்கொள்வோம் - என்பதான ஏற்றத்தாழ்வு காணாதவன் ஆவான். தன்னுடைய செயலில் இது போன்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஸர்வேச்வரன் காண்பிப்பதில்லை, ஆனால் தனது திருவுள்ளத்தில் இது போன்று எண்ணுவானோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எள்கல் இராகம் இலாதான்) - எள்கல் என்றால் தள்ளுதல், இராகம் என்றால் ஆதரித்தல். தன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் சிலரை மட்டும் ஒதுக்கி வைத்தல், சிலரை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பதைச் செய்யாதவன் ஆவான். இங்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. திருவாய்மொழி (1-6-3) - ஈடும் - என்பதில் இதே கருத்தை இவர் உரைத்தார், இங்கு மீண்டும் உரைக்கிறார். அப்படி என்றால் “கூறியது கூறல்” என்ற புறருக்தி தோஷம் ஏற்பட்டுவிடுமே என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதனை அடுத்து தீர்த்து வைக்கிறார். அதாவது “ஈடும் எடுப்பும் இல் ஈசன்” என்று கூறும்போது, “அடியார்களிடம் எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வும் பாராமல், தன் மீது ஆசை கொண்டவர்களைத் தனக்கு அடிமையாக ஏற்றுக்கொள்பவன்”, என்பது கூறப்பட்டது. ஆனால் இந்தப் பாசுரத்தில் அவர்களிடமிருந்து கைங்கர்யங்களை கொள்ளும்போது, எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் ஆராயாமல் இருப்பான் என்பது கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (விள்கை இத்யாதி) இதொன்றுமே பார்ப்பது. விள்கை - ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு விடுகை. விள்ளாமை - அநந்யப்ரயோஜநனாகை. விரும்பி - ஆதரித்து. உள்கலந்தார்க்கு - இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி இவனுடனே ஒரு நீராகக் கலந்தவர்களுக்கு. (ஓரமுதே) - அத்வீதீயமான அம்ருதமாயிருக்கும்; ஆராவமுதிநே.

விளக்கம் - (விள்கை இத்யாதி) - விள்கை என்றால் தன்னைவிடுதல், விள்ளாமை என்றால் தன்னைவிடாமல் இருத்தல். விள்கை என்றால் மற்ற பயன்களைக் கருத்தில் கொண்டு ஸர்வேச்வரனைக் கைவிடுதல். விள்ளாமை என்றால் ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற எதனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல். அவன் இதனை மட்டுமே ஆராய்ந்து பார்க்கிறான். உள்கலந்தார்க்கு என்றால் இவனை மட்டுமே தங்களது பயன் என்று கொண்டு, அவனுடன் ஒரு நீராகக் கலந்து நிற்பவர்களுக்கு. (ஓரமுதே) - இரண்டாவது அமிர்தம் என ஒன்று உள்ளது என்று கூற இயலாதபடி ஒப்பற்ற அமிர்தமாக இருப்பவன். திருவாய்மொழி (5-8-1) - ஆராவமுதே - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 44)

41. என்றும் புன்வாடையிது கண்டறிதும் இவ்வாறு வெம்மை

ஒன்றுமுருவுஞ் சுவடுந் தெரியிலம், ஓங்கசுரர்

பொன்றும்வகை புள்ளையூர்வான் அருளருளாத விந்நாள்

மன்றில் நிறைபழி தூற்றி, நின்றெம்மைவன் காற்றடுமே

பொருள் - எப்போதும் இந்த வாடைக்காற்றின் தன்மையை அனுபவித்துள்ளோம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட கொடுமையான வெப்பத்தை அள்ளிக் கொண்டு வரும் இதன் உருவத்தையும், தன்மையையும் கொண்டுள்ள வேறு எந்த ஒரு வஸ்துவையும் நாங்கள் அறிந்ததில்லை. அக்கிரமங்கள் செய்வதில் வளர்ச்சி அடைந்துவிட்ட அரக்கர்கள் அனைவரும் அழியும்படி கருடனை நடத்தி வருகின்ற ஸர்வேச்வரனால் அனுக்ரஹம் செய்யப்படாமல் இந்த நாட்கள் உள்ளன. இந்த நாட்களில் வலிமையான வாடைக் காற்றானது, வெளியில் பூர்ணமான பழிச்சொற்களை பரவச் செய்து, இங்கிருந்து அகன்று செல்லாமல், இங்கேயே நின்று என்னை வாட்டுகிறது.

அவதாரிகை - “எம்மை நோக்குவதென்று கொலோ” என்று நமக்கு ரக்ஷகராவாராரோ வென்றிருந்த விவளுக்கொரு காற்று வந்து ரக்ஷிக்கிறபடி, ஸத்தாதாரகமாகிறவை பாதகமாகிறபடி.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “எம்மை நோக்குவதென்று கொலோ” என்று கூறினாள். அதாவது “எனக்கு ரக்ஷகன் ஆவார்கள் யாரோ” என்று சோர்ந்து நின்றாள். அப்படிப்பட்ட இவளை ஒரு வாடைக்காற்று வந்து பாதிக்கிறது. ரக்ஷிக்கிறபடி என்றால் பாதிக்கிறபடி என்று அரும்பதம் உரைப்பது காண்க. உயிருக்கு ஆதாரமாக உள்ள காற்று, இங்கு பாதகமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (என்றும் புன்வாடையிது கண்டறிதும்) சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப் போலே காற்றுக்குடல் கொடுத்துப் போந்தபடி. புன்வாடை - மந்தமாருதம். (இது கண்டறிதும்) இப்படியொத்ததொன்று கண்டறியோம். போனத்தை “இது” என்று சொல்லுவானென்னென்னில், ஸர்வதா ஸாத்ருச்யமுண்டாயிருக்குமவையெல்லா வற்றிலும் தத்தத் வ்யவஹார யோக்யதையு முண்டாகையாலே; ஜாதியைச் சொன்ன வத்தனை யொழிய வ்யக்தியைச் சொல்லிற்றன்று. (இவ்வாறித்யாதி) இப்படிப்பட்ட வெவ்விய ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாயிருப்பது மொன்றுங் காண்கிறிலோம்.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலம் பிரிந்து இருத்தல் என்பதே நிலையாக இருந்தது; ஆனால் இப்போது பாதகமாக உள்ளதால், சேர்ந்திருந்த காலமும் உண்டு என்று கூறலாம். அதாவது இத்தனை நாட்களாக ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவித்து இருந்துள்ளோம் என்று அரும்பத உரைக்காரரின் கருத்து. புன்வாடை என்றால் மந்தமாருதம். (இது கண்டறிதும்) - இது போன்று வாட்டி வதைக்கின்ற வேறு எதனையும் நாங்கள் அறியவில்லை. அதாவது அனைத்து காலங்களிலும் எங்களை நலியச் செய்யும்படி உள்ள வாடைக்காற்றைத் தவிர வேறு எதனையும் இவ்விதம் அறியோம். தன்னை வருத்தி விட்டுச் சென்ற காற்றை மீண்டும் ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், அதனை ஒத்த பல வஸ்துக்களும், அந்தக் காற்று செய்கின்றதான பிரிவாற்றாமை என்பதை அதிகப்படுத்துவதாலே ஆகும். அதாவது அனைத்தும் பிரிவாற்றாமை என்பதை அதிகப்படுத்துவதாகவே உள்ளன என்ற தன்மையில் ஒரே ஜாதியாக உள்ளன; ஆக இவற்றின் இத்தகைய ஜாதி கூறப்பட்டதே அல்லாமல், இன்ன வஸ்து இன்ன விதத்தில் பாதிக்கிறது என்று கூறவில்லை. (இவ்வாறித்யாதி) - இப்படியாகக் கொடிய ஸ்வபாவம் கொண்ட வஸ்து வேறு எதனையும் நாங்கள் அறியவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (ஓங்கசுரரித்யாதி) பிரிவாற்றாமை
 மெலிந்திருக்கிறவர்களன்றியிலே, சேஷபூதரா யொசிந்திருக்கிறவர்களன்றியிலே, “மமேதம்” என்று ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே ப்ரசுரமான வடிவையுடையராயிருக்கிற அஸுரர் பொன்றும்படி பெரியதிருவடியை நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனுடைய வருள் மறுத்த விந்நாள். திருவடியுடைய திருக்குளம்பாலே யஸுரரைத் துகைத்தாற்போலே இவ்வாடையையும் துகைக்கக்காணும் நினைக்கிறது. (அருளருளாதவிந்நாள்) தாய்முலைப்பால் மறுத்த விந்நாள். (மன்றில் நிறையித்யாதி) இவளங்கே பெறுகைக் கன்றியிலே பழி சுமக்கைக் குறுப்பாயிற்று, லோகமடங்க “ஒருத்தி பிரிந்தவளவிலே ஒரு காற்றுக்கீடுபட்டுத் துடிப்பதே” என்று பழி சொல்லும்படியாயிற்று. (நிறைபழி) தன்னளவிலேயன்றியிலே “இவள் காற்றிலே யீடுபட, வாராதொழிவதே” என்று நாயகனுக்கும் பழியானபடி. (நின்றெம்மை வன்காற்றடுமே) ஒருகால் நலிந்து போகிறதில்லை. (எம்மை) இக்காற்றுக்குத் தடவிப் பிடிக்கவேண்டும்படி ஆச்ரயம் காணவொண்ணாத வென்னை. வலிதான காற்று ஸத்தையை முடியாநின்றது. (வன்காற்று) நீர்மை கலவாத காற்று. (அடுமே) “ஸ்த்ரீவதமிநே” என்று பார்க்கிறதில்லை.

விளக்கம் - (ஓங்கசுரரித்யாதி) - அவனைப் பிரிந்து பிரிவாற்றாமையால் வாடுபவர்கள் போன்று அல்லாமல், அவனுக்கு அனைத்துவிதமான அடிமைத்தனமும் செய்தபடி உள்ளவர்கள் போன்று அல்லாமல், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்று நிற்கும் அசுரர்கள். இவர்கள் முடியும்படியாக கருடனை வழிநடத்துகின்ற ஸர்வேச்வரன், தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி க்ருபையைச் செய்யாமல் மறுக்கின்ற இந்த நாளில், அந்தக் கருடன் மூலமாக அசுரர்களை அவன் வாட்டியது போன்று இந்த வாடைக் காற்றையும் வாட்டவேண்டாமோ என்று எண்ணுகிறாள். (அருளருளாதவிந்நாள்) - ஒரு தாய் தனது குழந்தைக்குத் தாய்ப்பால் கொடுக்க மறுத்தது போன்று, இவன் தனது க்ருபையை மறுத்த இந்த நாளில். (மன்றில் நிறையித்யாதி) - நாயகனைப் பெறுவது என்பது கைகூடாதது மற்றும் அன்றி, பழியையும் சுமக்கும்படிச் செய்தது வாடைக்காற்று என்கிறார். என்ன பழி? “இவள் தனது நாயகனைப் பிரிந்தாளாம், ஆனால் ஒரு காற்று மேலே பட்டவுடன் துடிக்கிறாளாம்; இவளது நாணம், அச்சம் போன்றவை இப்படி உள்ளதே!”, என்று உலகினர் கூறும்படி ஆயிற்று. (நிறைபழி) - இவளை மட்டும் உலகம் பழிக்கவில்லை. “இவள் இப்படிக் காற்றில் துன்பத்துடன் நின்று வாடுகிறாள். இதனைக் கண்ட பின்னரும் இவளது நாயகன்

வரவில்லையே”, என்று அவனையும் பழிக்கும்படி ஆனது. இதன் கருத்து என்ன? காற்றானது ஒலியைப் பல இடங்களில் பரவச் செய்யும் இயல்பு கொண்டது. அது ஊரார் கூறும் பழிச்சொற்களை அனைத்து இடங்களுக்கும் கொண்டு செல்கிறது. மேலும் அவனுக்குப் பழி வரக்கூடாது என்றும் இந்தக் காற்று எண்ணவில்லை. ஆகவே வாடைக்காற்றைத் தூற்றுகிறாள் என்று கருத்து. (நின்றெம்மை வன்காற்றடுமே) - ஏதோ ஒரு நேரத்தில் மட்டுமோ, ஒரு விதத்தில் மட்டுமோ வாட்டிய பின் அகன்று செல்லாமல், அப்படியே நிற்கிறது. (எம்மை) - இந்தக் காற்றானது என்னைப் பிடித்துக் கொள்ளும்படியான முயற்சி செய்வதற்கு ஏற்றபடி நான் அதனை அண்ட எண்ணவில்லை; இப்படிப்பட்ட என்னை வலிமையான காற்று எனது உயிரை முடிக்கும்படி வந்ததே! (வன்காற்று) - நீர்மை என்பது சற்றும் இல்லாத காற்று. (அடுமே) - எனது பெண் தன்மையைக் கூட ஆராய்ந்து பார்க்காமல், “பெண்ணை வதைக்கிறோமே” என்று எண்ணாமல் உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்